

The background of the cover is a stylized illustration. It depicts a path leading through a forest of tall, thin trees with dark, leafless branches. The ground is a mix of purple and brown, with small pink flowers scattered along the path. In the distance, a city skyline with pinkish-red buildings is visible against a warm, orange and yellow sky. Two children are walking away from the viewer on the path. The child on the left is a boy with dark skin and curly hair, wearing a yellow shirt, red pants, and a blue backpack. The child on the right is a girl with long, wavy blonde hair, wearing a purple shirt, blue jeans, and a black backpack. The overall mood is quiet and contemplative.

*Ingrid Olsson
Annika Lundholm Moberg*

VEM SKA RÄDDA MOSES?

Beta
Pedagog

Ingrid Olsson
Annika Lundholm Moberg

Tack till min dotter Märta för dina smarta
och roliga idéer till den här berättelsen.
Klart att Märta i boken skulle heta just Märta!

VEM SKA RÄDDA MOSES?

Vem ska rädda Moses?

Beta Pedagog AB
Skutevägen 1, 432 99 Skällinge
info@betapedagog.se
www.betapedagog.se
tel. 0340-355 05

© Text: Ingrid Olsson, 2025
© Bild: Annika Lundholm Moberg, 2025

Författare: Ingrid Olsson
Illustratör: Annika Lundholm Moberg
Redaktör: Sabina Botin

Art. nr beta-4622
ISBN 978-91-89697-68-3
Första upplagan, första tryckningen
Dardedze Holografija, Lettland, 2025

 Svanenmärkt trycksak, 3041 0971

**Beta
Pedagog**

Bakom den stora stenen

Det är några som är dumma mot Moses.

Riktigt elaka alltså. Inte i vår klass, vi går i 3b.

De som är dumma går i sexan, är stora och långa.

Moses är kortast i klassen. Faktiskt kortast på hela skolan. Jag är ganska lång. Men vad hjälper det när killarna i sexan kommer och rycker åt sig hans ryggsäck och kastar upp den i ett träd.

– Hoppa då, Plutten! ropar de. Hoppa, så får vi se om du når!

De står i en ring runt Moses och knuffar honom. Ibland knuffar de så hårt att han trillar. Varje gång vill jag skrika att de ska låta honom

vara. Rycka tag i killarnas jackor och slita bort dem, ta Moses i handen och springa därifrån. Men det gör jag inte. Det är som om jag krymper och blir ännu kortare än Moses.

När killarna äntligen är borta klättrar Moses upp i trädet och hämtar ryggsäcken. Han har blivit väldigt bra på att klättra i träd. Jag är bra på många saker. Men inte det viktigaste. Att rädda Moses.

Moses säger alltid samma sak till mig när han kommer ner från trädet igen.

– Det gör inget. De är idioter och det är inte ditt fel.

Men det känns som om alltihop är mitt fel. För det enda jag vill är att rädda min bästa vän. Ingenting känns viktigare än det.

Måndagar är bra dagar, då kommer pappa och hämtar både mig och Moses efter fritids, och tar

oss till basketen. Pappa är tränare, och det var hans idé att vi skulle börja. Men varken jag eller Moses gillar egentligen basket. Jag skulle hellre vilja dansa eller gå på gymnastik, och Moses får aldrig in bollen i korgen hur högt han än hoppar. Men vi fortsätter ändå med basketen, för då slipper vi killarna i sexan en dag i veckan i alla fall.

Alla andra dagar står de och väntar på oss när vi ska gå hem. Som i dag när det är onsdag. Jag och Moses har precis hämtat våra jackor och ryggsäckar och är på väg ner för trapporna till skotorget.

– Jag vill inte gå hem, säger Moses och sätter sig på en av bänkarna när vi kommit ner. Jag vill inte veta i vilket träd de tänker kasta upp min väska.

När jag hämtat både mina och Moses skor från hyllan sätter jag mig bredvid honom.

– Men vi springer, säger jag. Vi kanske klarar det.

Moses svarar inte, för så säger jag alltid. Och vi klarar det aldrig. Fast det är så kort bit hem får killarna alltid tag på honom.

Moses och jag bor både nära skolan och nära varandra. Det är bara att gå ut genom skolgrinden på baksidan, springa upp för backen genom skogsdungen, ner förbi lekparken med stora klätterdraken. Efter det är det bara en kort bit på vägen förbi några villor.

I första huset bor läskiga gubben med sin jättehund som skäller vid grinden. Alla är rädda för hunden. Men faktiskt ännu räddare för gubben. Milena i 3c säger att några barn som vågade sig förbi hunden och knackade på för att sälja majblommor aldrig kom ut därifrån igen. Gubben har tydligen låst in dem i sin källare. Det hände för väldigt länge sedan och om de

blir utsläppta kommer de inte vara barn längre. De kommer vara riktigt skruttgamla och hasa ut från gubbens hus med rullator och löständer.

Allt det där är nog sant, men jag och Moses tycker ändå att killarna är mycket läskigare än både gubben och hunden. Och det är precis innan gubbens hus de står och väntar på oss, bakom den stora stenen.

– De kanske inte ens är där i dag, säger jag när vi lämnar skolgården och skyndar genom skogsdungen och mot lekparken.

Våra ryggsäckar skumpar i remmarna och gruset knastrar under våra gympadojor när vi springer.

– De är alltid där, säger Moses.

Och nu ser vi killarna. De kliver fram från stenen och ställer sig mitt i vägen. Jag och Moses tvärstannar.

– Tjena Plutten! säger den största av killarna.



– Har ni bråttom, eller? säger den minsta killen, som ändå är hur lång som helst.

De tre killarna börjar gå mot oss.

Jag tar tag i Moses hand och kramar den hårt. Jag kan känna hans hjärta dunka ända ut i fingertopparna. Eller är det mitt hjärta som slår så hårt?

– Ska du inte svara?

Den största killen stannar framför Moses och stirrar ner på honom. Om Moses hade tittat upp hade han sett rakt in i killens näsborrar. Men Moses tittar ner i marken.

Den mellanstora killen ställer sig lika nära Moses.

– Det är faktiskt skitdåligt att inte svara när någon pratar med en.

Minsta killen går fram han också.

– Ja det är fan oförskämt.

Vi är omringade av de tre jättekillarna.

– Förlåt, viskar Moses.

Men det hjälper inte.

Den största killen tar tag i Moses ryggsäck och lyfter upp hela honom i remmarna.

– Vad tycker ni att vi ska göra med honom? säger han till de andra.

Jag kramar Moses hand ännu hårdare och försöker hålla emot, men killen är för stark. När han drar i väg med Moses tappar jag taget.

– Jag vet precis vad vi ska göra, säger killen och går med Moses mot en stor björk.

Moses sprattlar inte ens. Han liksom bara hänger och dinglar som en julgranskula i killens grepp.

– Häng honom högt upp, säger den minsta killen.

– Ända där uppe. Så han verkligen får se nåt!

Mellankillen pekar upp i trädkronan.

– Bästa utsikten ska han få! säger den längsta

killen och lyfter Moses mot en stor gren.

Först blir jag kall. Sedan blir det alldeles tyst inuti. Jag tror inte ens att hjärtat slår längre. Men jag måste våga. Den här gången ska jag rädda Moses.

– Nej! Släpp ner honom!

Jag springer fram och sliter tag i killens jacka. Han bara flinar åt mig.

– Oj, så gulligt. Här kommer lilltjejen och ska rädda sin kille.

– Men det kan du inte, säger den kortaste killen och flinar han också.

– Eller vill du att vi hänger upp dig i stället?

Mellanstora killen tar tag i min ryggsäck och lyfter upp mig. Jag sprattlar med benen och fåktar med armarna, men det gör bara ont när ryggsäcksremmarna skär in i armhålorna.

– Om vi tar dig så släpper vi Lill-Plutten, säger mellanstora killen.

Jag och Moses hänger och dinglar mitt emot varandra. Han tittar på mig med stora ögon.

– Nej, Märta! Gör det inte!

– Hur ska du ha det? säger den största killen.

– Vi har inte hela dagen på oss, säger minsta killen.

Jag tittar upp i det stora trädet. Sedan tittar jag in i Moses rädda ögon igen.

– Ta mig, säger jag tyst.

Största killen börjar skratta.

– Fast jag kom just på en sak. Vi hänger inte upp tjejer. Bara killar.

– Riktigt skitsmå killar alltså, fyller minsta killen i.

Sedan skrattar de alla tre.

Jag vill bara skrika rakt ut. Men vad hjälper det? Jag dinglar i killens grepp och får titta på när de hänger upp Moses i trädet. Men jag kan

inte titta, det är för hemskt. Jag blundar hårt och känner hur tårarna kommer.

– Sluta, snyftar jag. Snälla, snälla, sluta.

Det är några som är dumma mot Moses. Riktigt elaka alltså. Inte i vår klass, vi går i 3b. De som är dumma går i sexan, är stora och långa.

Moses är kortast i klassen. Faktiskt kortast på hela skolan. Jag är ganska lång. Men vad hjälper det när killarna i sexan kommer och rycker åt sig hans ryggsäck och kastar upp den i ett träd.

Märta och Moses är bästa vänner och går i trean. De tre stora killarna i sexan står varje dag och väntar på dem efter skolan, för att ge sig på Moses. Hur ska de klara sig undan killarna? Och är det någon idé att be en vuxen om hjälp, eller måste Märta och Moses själva komma på en lösning?

Vem ska rädda Moses? handlar om mobbing som vuxen-världen inte ser, och om att orka och våga stå kvar som vän när någon blir mobbad.

Ingrid Olsson debuterade år 2003 med en ungdomsroman, och har bland annat varit August-nominerad. *Vem ska rädda Moses?* är hennes 30:e bok för barn och unga.

Annika Lundholm Moberg är illustratör och grafisk formgivare. Hon har illustrerat drygt tjugo bilderböcker, kapitelböcker och faktaböcker.